

Jānes ja hunt.

Jānes kūtis hundile:

„Ei ma enam karda lambaid.“

„Kuula imed, pojiske!“

Naeris hunt ja nāitis hombaid.

„Baat' seal lambakarjuke,

Mine, jookse temast läbi,

Aga hoia, — ära tee

Mite enesele häbi!“

Jānes hakkas minema, —

Lambad seisiwad kõik tungis,

Nägid teda tulewa,

Mahtsid peale, silmad pungis.

Jānes rutu tagasi, —

Sest ta julge suda tohkus,

Kasi jalgu, — naeris nii,

Ei wast moka fatki lõhkus.

Sestap jāneksel nüüd kaa

Mot on alles lõhki praegu; —

„Kuula naesed，“ palun ma,

„Arge naerge ilmaaegu.“ —

Haige kuningas ja karijane.

üks üheku Kullamaa kuningas jäi raskeste
haigeks, tohter tuli, wanggutas pead, ei leid-
nud kuistilt abi. Kuningas, kellel suremine
üks hoopis vastane asti oli, tahtis hea meelega
veel tükikese aega elada, sellepärast saatis usi-
nalt oma teendrid wålja ja käskis igalt poolt
kõik targad ja arstid fofukutsuda, ehk leiatusd
nemad paremat nöuu. Kogus siis kaa hulk
tariku mehi loku, need rádkisid üht ja teist, kat-
susid kõik tembusid ára, ei midagi, haigus läks
ita ränggemaks ja targa meeste nöu ika kitsa-
maks. Viimaks tuli, kes teab kust maailma
otsast, üks hirmus tarik ja kuulus arst, ehk hoo-
pis Soome tuuletarik ise, kes oma ammeti põh-
jani mõistis, läks kuningga juure, katsus tema
haigust hoolega läbi ja ütles siis: „Jah, auu-
lik kuninga herra, teie haigus on kül surma
haigus, aga siiski wöite jälle terveks saada, kui
teie ühe inimese sárgi selga panete, kellele üks
tdieste õnnelik ja mureta elu on antud ja kes